

el bitllet

Un relat de: [manel](#)

Raaaaaassssss!!!

Davant la mirada resignada dels seus nebots, l'oncle va tornar a estripar el bitllet de cinquanta euros per la meitat. Com cada any, i com marca la tradició, el dia de rams l'Anna i en Pep anaven a casa l'oncle Joan, el padrí del nano. Però en lloc d'obsequiar-los amb el típic tortell, l'home els donava calers, un canvi de costums que els dos germans, un parell de marrecs tot just arribats a l'adolescència, agraïen en silenci. En canvi, aquesta refotuda mania de partir el bitllet per la meitat els irritava profundament.

-Aquí teniu cinquanta euros- els deia l'oncle amb el somriure sota el nas. -Però ep! és per tot dos eh?. I perquè no us baralleu jo tinc la solució.- prosseguia tot enretirant el bitllet per tal d'efectuar-ne la partició.

El primer any els va fer certa gràcia, el segon els va avorrir, i ara el maleït ritual els treia de polleguera. Ni tant sols ho dissimulaven, tot i les rigoroses mirades que els clavava el seu pare, que sempre els acompanyava en aquesta visita anual.

L'oncle doblegava el bitllet amb cura, mesurant amb parsimònia les proporcions, i el posava sobre la taula per resseguir amb el dit gros el plec per on faria l'estrip. I tot això sense esborrar aquell odiós somriure. D'una operació tan precisa en sortien sempre dos trossos ben nets, gairebé simètrics, que, amb il·lusió juvenil, tornava a oferir als seus nebots.

-Aquí teniu, perquè no hi hagi problemes us dono un tros a cadascú, així el repartiment és just i equitatiu- conclouia l'oncle amb evident satisfacció.

Els dos germans recollien pacientment les dues meitats. Dos trossos que poc abans valien cinquanta euros, però que ara, per separat, no valien res. Una tocada de collons, parlant en plata.

Un cop fora, arribava la segona part del ritual: El seu pare els canviava les dues meitats per l'equivalent numèric però amb bitllets sencers. Ja se n'encarregaria ell d'enganxar-les i filtrar el bitllet reconstruït en mig d'algun pagament.

-No m'agrada que feu aquesta mala cara quan l'oncle us dona els diners - els renyava el pare mentre procedia a la transacció.

-Es que això d'estripar el bitllet no ens fa cap gràcia, pare, és una mica plasta l'oncle - replicava l'Anna, més rebel que el seu germà.

-Prou! Una mica de respecte. L'oncle us tracta com el fills que no té, i tot això ho fa perquè us estima molt. I no costa gens portar-se bé una estona. No fotem! Ja us he dit mil vegades que el germà del vostre avi també ens ho feia a nosaltres.

El ruixat va acabar amb la conversa, però l'escena viscuda va transportar el pare a la seva infantesa. Va recordar quan amb el seu germà Joan anaven a casa l'oncle Salvador, i també els estripava el bitllet, i quan el seu pare els canviava el dos trossos per diners i els renyava pels morros i la mala llet gens dissimulada davant l'oncle. Ells tampoc podien sofrir la mania que tenia d'estripar-lo, i sempre acabaven ben emprenyats amb el pare. Malgrat això, el seu germà havia recuperat el costum anys enrere, i ara ja s'havia convertit novament en una tradició del dia de rams, tot i saber perfectament que, quan sortien per la porta, ell també els intercanviava els trossos per diners.

Una barreja de nostàlgia i amor fraternal el va fer somriure obertament.

-De què rius pare?- li va preguntar en Pep.

-Res fill, recordava quan en Joan i jo érem petits, i el nostre oncle també ens estripava el bitllet el dia de rams. Rèiem tota l'estona i ens ho passàvem la mar de bé.